

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.10.1966, sp. zn. 1 To 320/66, ECLI:CZ:KSUL:1966:1.TO.320.1966.1

Číslo: 62/1967

Právní věta: II. K podmínkám obecného ohrožení při řízení autobusu řidičem, který je pod vlivem alkoholu.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 25.10.1966

Spisová značka: 1 To 320/66

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Obecné ohrožení, Opilství

Předpisy: 140/1961 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 62/1967 sb. rozh.

I. Ke spáchání trestného činu opilství podle § 201 tr. zák. stačí po objektivní stránce, aby jednáním pachatele po požití alkoholických nápojů vznikla možnost ohrožení života nebo zdraví lidí nebo značné škody na majetku. Naproti tomu u trestného činu obecného ohrožení podle § 180 odst. 1 tr. zák. se vyžaduje, aby obecné nebezpečí, tj. nebezpečí smrti lidí nebo jejich těžké újmy na zdraví anebo nebezpečí škody velkého rozsahu z jednání pachatele již hrozilo.

II. K podmínkám obecného ohrožení při řízení autobusu řidičem, který je pod vlivem alkoholu.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí nad Labem - [1 To 320/66.](#))

Rozsudkem okresního soudu v Č. z 25. 10. 1966 sp. zn. 3 T 436/66 byl obžalovaný uznán vinným trestným činem opilství podle § 201 tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 24. 7. 1966 v hotelu Imperial v L. vypil přesně nezjištěné množství alkoholu, nejméně však tři dvanáctistupňová piva, a pak v časných ranních hodinách dne 25. 7. 1966 řídil autobus Škoda 706 RTO tak riskantním způsobem, že musel být v řízení autobusu vystřídán.

Proti tomuto rozsudku podal okresní prokurátor odvolání, v němž vytýkal nesprávné právní posouzení skutku a namítal, že obžalovaný se uvedeným skutkem dopustil trestného činu obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl odvolání okresního prokurátora jako nedůvodné.

Z odůvodnění:

Skutková zjištění prvního soudu jsou úplná a správná a vyplývají z provedených důkazů. Nejen doznáním obžalovaného, ale i dalšími důkazy, zejména pak výsledky laboratorního vyšetření krve obžalovaného je prokázáno, že obžalovaný řídil autobus po silnici z L. do N. poté, co požil alkoholické nápoje, ve stavu, který nutně snižoval jeho schopnosti plně ovládat řízení autobusu a zajistit tak bezpečnost přepravovaných osob i bezpečnost dalších účastníků silniční dopravy a cizího majetku. Okresní soud nepochybil ani v právním posouzení věci, když obžalovaného uznal vinným trestným činem opilství podle § 201 tr. zák. a nikoliv trestným činem obecného ohrožení podle § 180 odst. 1 tr. zák., jak skutek obžalovaného posuzovala obžaloba.

Jak trestný čin opilství, tak i trestný čin obecného ohrožení jsou trestnými činy ohrožovacími, jejichž znaky za splnění dalších podmínek jsou naplněny již ohrožením chráněných zájmů bez ohledu na to, zda došlo i k jejich porušení. Základní rozdíl mezi těmito trestnými činy je po objektivní stránce v rozsahu tohoto ohrožení a jeho bezprostřednosti. Zatímco z hlediska trestného činu opilství podle § 201 tr. zák. stačí pouze možnost ohrožení života nebo zdraví lidí nebo značné škody na majetku výkonem určité kvalifikované činnosti po požití alkoholických nápojů, je z hlediska ustanovení § 180 tr. zák. předpokladem obecného ohrožení způsobení obecného nebezpečí, které trestní zákon vymezuje v § 179 odst. 1 tr. zák. Musí jít o takové jednání či opominutí, jímž pachatel vydá lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví nebo cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu, a které svými účinky a následky lze přirovnat k účinkům a následkům požáru nebo povodně, výbušnin, plynu, elektřiny nebo jiných podobně nebezpečných látek a sil. Musí jít tedy o jednání, které takové nebezpečí zcela konkrétně a bezprostředně vyvolává a jehož následky co do rozsahu zpravidla nelze dobře předvídat a čelit jim.

O takový případ v dané věci však nejde. Je pravda, že jednáním obžalovaného, který řídil pod vlivem alkoholu linkový autobus, vznikla možnost ohrožení života a zdraví lidí nebo vzniku značné škody na majetku. Obžalovaný při řízení autobusu si nepočínal nezávadně, zejména pokud jde o rychlost jízdy. Z výpovědi svědka K vyplývalo, že obžalovaný projížděl i nebezpečnější úseky rychlostí asi 60 km v hod., jde však pouze o svědkův odhad, neboť svědek nesledoval rychloměr. Jeho odhad nemusí být tedy natolik přesný, aby bylo možno z něj činit bezpečné závěry o skutečné rychlosti jízdy. Obžalovaný vysvětluje rychlejší jízdu snahou dohnat zpoždění, které zavinil opožděným nástupem do služby, a nikoliv vlivem požitého alkoholu. Je-li bezpečně prokázáno, že obžalovaný skutečně s autobusem vyjel se značnějším zpožděním oproti době, předpokládané jízdou řádem, pak nelze dojít k závěru, že toto vysvětlení obžalovaného je vyvráceno. Rychlost jízdy sama o sobě však k závěru o vzniku obecného nebezpečí nestačí. Obdobně tomu je i s dalšími zjištěními, která mají vést k závěru, že způsob jízdy obžalovaného byl obzvláště nebezpečný. Snaha obžalovaného, aby na něj otevřeným okénkem vál vítr, nebo aby se ochlazoval tím, že měl ruku převážně venku z otevřeného okénka, jak o tom vypověděl svědek K, nemusí být ještě projevem naprosté neschopnosti obžalovaného soustředit se na jízdu. Svědek K jízdu obžalovaného označil za „havarijní“, avšak přesto uvedl, že obžalovaný jinde dodržoval základní řidičské povinnosti a počínal si řádně i při přejíždění všech železničních přejezdů. O konkrétním a bezprostředním nebezpečí havarie autobusu nebyl proveden žádný důkaz.

Za tohoto stavu nelze označit jízdu obžalovaného za natolik nebezpečnou a riskantní, aby lidé byli konkrétně a bezprostředně vydáni nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví nebo cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu. Nejde tedy v daném případě o trestný čin obecného ohrožení a okresní soud proto posoudil věc správně, když obžalovaného uznal vinným trestným činem opilství podle § 201 tr. zák.